

Sygn. akt: III U 524/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 grudnia 2014r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR del. do SO Monika Obrębska
Protokolant:	sekretarz sądowy Przemysław Dudziński

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 grudnia 2014r. w O.

sprawy z odwołania H. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

na skutek odwołania H. D.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 05.05.2014r. **znak** (...)

orzeka:

oddala odwołanie

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 05.05.2014r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił H. D. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Decyzję powyższą H. D. zaskarżył wnosząc od niej odwołanie. W uzasadnieniu odwołania podniósł, że nie zgadza się z decyzją ZUS. Wniósł o powołanie biegłych w celu ustalenia jego niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. wniósł o oddalenie odwołania, wskazując, że Komisja Lekarska ZUS ustaliła, że brak jest podstaw do orzeczenia u H. D. niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ostrołęce ustalił następujący stan faktyczny:

H. D. w okresie od 01.01.1994r. do 31.12.1998r. pobierał rentę inwalidzką według III grupy w związku z wypadkiem przy pracy, jaki miał miejsce w dniu 04.03.1991r. Z dniem 01.11.2000r. przyznano H. D. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na stałe. Od 25.06.2004r. H. D. pobiera emeryturę.

W dniu 09.12.2012r. H. D. wystąpił do organu rentowego z kolejnym wnioskiem o przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy w dniu 04.03.1991r. W dniu 16.02.2012r. organ rentowy wydał decyzję odmawiającą H. D. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Odwołanie od tego wyroku zostało oddalone wyrokiem Sądu Okręgowego w Ostrołęce z dnia 22.03.2013r. Sąd Apelacyjny w Białymstoku wyrokiem z dnia 04.12.2013r. oddalił apelację H. D. wywiedzioną od tego wyroku.

W dniu 21.01.2014r. H. D. wystąpił do organu rentowego z kolejnym wnioskiem o przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy w dniu 04.03.1991r. Orzeczeniem z dnia 03.03.2014r. lekarz orzecznik ZUS ustalił, że odwołujący jest trwale częściowo niezdolny do pracy, ale niezdolność ta nie pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy. H. D. zgłosił sprzeciw od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS. Komisja Lekarska ZUS w W. orzeczeniem z dnia 15.04.2014r. orzekła brak podstaw do stwierdzenia niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Wobec powyższego w dniu 05.05.2014r. organ rentowy wydał decyzję odmawiającą H. D. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ostrołęce zważył, co następuje:

Odwołanie wniesione przez H. D. jest niezasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 6 i art. 17 ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. nr 199, poz. 1673 z późn. zm.) ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy.

Definicję osoby niezdolnej do pracy zawiera art. 12 ust. 1-3 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004r., nr 39 poz. 353 z późn. zm.), który stwierdza, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

W świetle cytowanych wyżej przepisów kwestią wymagającą rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie, od której zależała skuteczność odwołania H. D., było ustalenie czy jest on osobą niezdolną do pracy i czy niezdolność ta pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy w dniu 04.03.1991r.

Na tę okoliczność Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu neurologii, chirurgii – ortopedii, którzy po przeprowadzeniu wywiadu z H. D., jego zbadaniu oraz po analizie dokumentacji medycznej rozpoznali u odwołującego: zagojone złamanie kości udowej lewej z niewielkim ograniczeniem funkcji lewego kolana. W konkluzji biegli stwierdzili, że odwołujący nie jest niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy w 1991r. W uzasadnieniu opinii wskazali, że badaniem przedmiotowym stwierdzili jedynie niewielkie ograniczenie ruchomości lewego stawu kolanowego. Podali, że uwzględniając wywiad zawodowy dostępny w aktach, brak jest podstaw do przyjęcia niezdolności do pracy w związku ze schorzeniami narządu ruchu.

Zastrzeżenia do powyższej opinii złożył odwołujący podnosząc, że przez 5 lat otrzymywał rentę z tytułu wypadku przy pracy. Wskazał też, że posiada 40 % trwały uszczerbek na zdrowiu. Podał, że nie zgadza się, że jego niezdolność do pracy spowodowana jest ogólnym stanem zdrowia. Wskazując na powyższe wniósł o przesłuchanie biegłych na rozprawie w celu udzielenie odpowiedzi, czy stan jego zdrowia w 1998r. uzasadniał stwierdzenie niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Sąd powyższy wniosek oddalił uznając, że sporne okoliczności zostały dostatecznie wyjaśnione. Bezprzedmiotowe było w szczególności wzywianie biegłych na rozprawę w celu określenia czy w 1998r. (tj. w okresie kiedy wstrzymano odwołującemu prawo do renty wypadkowej), były podstawy do stwierdzenia niezdolności do pracy, gdyż kwestia ta została już prawomocnie rozstrzygnięta prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 26.11.1999r.

W ocenie Sądu Okręgowego należało podzielić wywody i wnioski opinii biegłych lekarzy sądowych. Wnioski zostały przez biegłych sformułowane po przeprowadzeniu wywiadu, badaniu odwołującego i analizie dokumentacji medycznej zgromadzonej w aktach rentowych w związku z występującymi u niego schorzeniami. Wydana opinia poparta została logiczną argumentacją, z której wynika, że brak jest podstaw do przyjęcia niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Wnioski biegłych w tym zakresie korespondują z opiniami orzeczników ZUS, znajdują też potwierdzenie w zgromadzonej w sprawie dokumentacji medycznej. Sąd uznał, że ocena stanu zdrowia odwołującego dokonana przez niego samego, stanowi jedynie wyraz subiektywnego przekonania odwołującego, nie znajdującego jednak potwierdzenia w przeprowadzonych w sprawie dowodach. Wskazać w tym miejscu należy, że Sąd nie jest obowiązany dopuszczać dowodu z opinii uzupełniających czy opinii z kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy opinia złożona już w sprawie jest niekorzystna dla strony. Argumentacja przeciwna prowadziłaby bowiem do wniosku, że konieczne byłoby powołanie w sprawie wszystkich możliwych biegłych danej specjalności w celu upewnienia się, czy niektórzy z nich nie byłoby takiego zdania jak strona (tak: Komentarz do kodeksu postępowania cywilnego, Część pierwsza – Postępowanie rozpoznawcze, pod red. Prof. dr. hab. Tadeusza Erecińskiego, tom 1, Wydawnictwo Prawnicze, Warszawa 2001, teza 8 do art. 286 i powołane w niej orzeczenia S.N., str. 523). Wskazać też należy, że potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii (vide wyrok SN z 4 sierpnia 1999 r, I PKN 20/99, OSNAPiUS 2000, nr 15, poz. 479). Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie, potrzeby uzupełnienia opinii biegłych nie widział.

Odnosząc się do argumentów odwołującego związanych z ustaleniem u niego 40 % trwałego uszczerbku na zdrowiu, stwierdzić należy, że kryteria ustalania uszczerbku na zdrowiu i kryteria ustalania niezdolności do pracy są odmienne. Oceny uszczerbku na zdrowiu dokonuje się bez odniesienia do zdolności do pracy. Jak słusznie wskazał Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 26.10.2000r. oddalającego apelację H. D. od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 26.11.1999r. oddalającego z kolei odwołanie od decyzji organu rentowego z 14.12.1998r. wstrzymującej odwołującemu wypłatę renty wypadkowej, bardzo wysoki procent uszczerbku (np. w wyniku zeszpecenia) może w ogóle nie mieć wpływu na zdolność do pracy – vide uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 26.10.2000r. - akt rentowe. Na marginesie wskazać też należy, że zgodnie z orzeczeniem Wojewódzkiej Komisji Lekarskiej do spraw Inwalidztwa i Zatrudnienia z dnia 16.03.1992r. u odwołującego ustalony został 20 % stały uszczerbek na zdrowiu, a nie jak podnosił odwołujący 40 % (vide k. 8 akt rentowych II)

Dlatego też, mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności, Sąd Okręgowy uznał, że H. D. nie przysługuje prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy i na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., oddalił odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. z dnia 05.05.2014r., gdyż jest ona słuszna i odpowiada prawu.